

at den ikke er stemmende med Tidsaanden, er der formentlig tilstrækkelig Anledning til at affasse den saavidt muligt, atfåa i alle Tilfælde, hvor den nu bruges som arbitrar Straf.

For nogle af Flertallets Medlemmer (Bajer, Bertelsen, Busk og N. Jensen) er der et andet Hensyn, der har gjort sig gjældende med samme Styrke som Hensynet til, at ifølge Lovforslaget legemlig Lugt affaffes. Det er Hensynet til, at Krigsmagten er og maa være anderledes stillet lige over for det øvrige Folk efter end før det Vendepunkt i vort Folks Liv, som kortest kan betegnes ved at nævne Dagen: den 5te Juni 1849. Dette Hensyn har heller ikke været tilfidsat ved vor senere Krigslovgivning; det har tilbøieligt fundet sit Udtryk i nogle af de Hovedgrundsaetninger, hvorpaa de gjældende Love om Hærens og Søværnets Ordninger hvile. Ved Forelæggelsen af et Forslag til den førstnævnte af disse Loves Gjennemsyn udtalte ogsaa den nuværende Forsvarsminister sig for Opretholdelsen af de Principer, som faa mægtig tjene til paa rette Maade „at knytte Folket og Hæren sammen“ (Folketingsstændens 1875—76 Sp. 40). Men til slige Grundsaetninger bør ogsaa regnes, dels at Krigsmagten stilles i et saadant Forhold til Folket, at den aldrig kan blive en Fare for dets Frihed, dels at der ikke sker unødvendige Indskrænkninger i Krigsmænds almindelige Retigheder som Borgere i den Stat, om hvis Selvfærdighed det er deres Pligt at værne. Dette Hensyn synes os ikke at være kommet til sin Ret i nærværende Lovforslag. Vi sigte herved til, at der ikke ved at optage Ordlyden af Grundlovens § 43 er ydet den størst mulige Sikkerhed for, at ingen Krigsmand kan forblive uvidende om, at det er Spisforræderi at antaste den Forsamling, hvis Ukrænkkelighed er et Udtryk for selve Folkefrihedens Uantastelighed, og at der er foreslaaet formentlig unødvendige Indskrænkninger i den almindelige Forenings- og Forsamlingsfrihed — Indskrænkninger, som desuden neppe oprindelig bør fastsættes ved en Straffelov. Det er dette Hensyn, der har ledet os til at stille de Ændringsforslag, som nedenfor findes nærmere begrundede, hvert paa sit Sted, nemlig ved § 47, ny § 139 og § 160, ligesom ogsaa Ændringsforslaget ved § 181 finder sin Grund i ovennævnte Hensyn

Et Mindretal i Udvalget (M. P. Jensen og Thomsen) ønsker lige saa fuldt som Udvalgets Flertal at faae den militære Straffelovgivnings spredte og tilbøieligt forældede Bestemmelser undertastede en tidsvarende Revision og bragte i en klar og let overstuelig Form. Det har imidlertid ved Overveielser af den Maade, paa hvilken en saa vigtig og indgribende Reform er foreslaaet gjennemført, ikke kunnet nøies med blot at fæste

Diet paa Unsikkerheden af at faae enkelte af de gjældende Straffebestemmelser affaffede; det har med Nødvendighed tillige maattet søge at faae en klar og bestemt Erkjendelse bragt tilstede, om det, der foreslaas sat istedetfor, hvad der affaffes, ogsaa virkelig er praktisk og fyldestgjørende saavel til at hævede Disciplinen indenfor Krigsmagten som til at gennemføre denne Disciplinens Hævdelse paa en for Individerne human og retfærdig Maade. Det nærværende Lovudkast, som i sine Forslag til Affælselse af Straffe er gaaet endnu langt videre end det Lovudkast, der af Krigs- og Marineministeriet blev Rigsdagen forelagt i 1871, søger at fjerne den Betænkkelighed, der med Nødvendighed har maattet opstaa hos selve Krigsbestyrelsen ligeoverfor dets egne Forslag om at affasse alle egentlig kortvarige og virksomme Straffe, ved udtrykkelig at knytte Forslaget om deres Affælselse til to Betingelser, nemlig: dels Indførelsen af Hjælpestraffe for enkelte særegne Tilfælde (Jelforhold, Leir, Troppefamlinger og Søtoget), dels Vedtagelsen af en ufravigelig Bestemmelse (Lovforslagets § 33) om, at den, der under sin Tjenestetid har henfiddet i hvilket som helst Slags Fængsel til Afsoning af Straf i over 5 Dage, skal holdes inde til Efterjensete i ligesaa mange Dage, som hans Fængselsstraf har været. Mindretallet har søgt at faae klart, om der kan antages indeholdt en tilstrækkelig Betryggelse i de to saaledes af Ministeren opstillede Betingelser for de kortvarige Straffes Affælselse og da navnlig i den sidste af dem. Mindretallet vilde have følt sig befriet for enhver Tvivl i den Henseende, hvis der fra Hærens og Flaadens overordnede Myndigheder og fra de høiere Befalingsmænd, der som Jurisdiktionschefer bære Ansvar for saavel for deres Afdelingers Disciplin som for deres Mandskabs forsvarlige Behandling, havde foreligget Udtalelser om, at de havde Tillid til, at saavel Hærens og Flaadens som de værnepligtige Individvers Interesse vilde kunne betrygges ved nærværende Lovudkast i dets Helhed. Der har imidlertid ikke foreligget Udvalget Noget som helst om, at saadanne Udtalelser have været indhentede eller modtagne; og Mindretallet har derfor for sit Bedkommende været henviset til gennem egne Overveielser i det Mindste delvis at søge en Erkjendelse tilveiebragt om Betydningen og Virkningen af den af Ministeren foreslaaede Bestemmelse om Efterjenseten, der under almindelige Forhold skal tjene som Erstatningsmiddel for de kortvarige og virksomme Straffe. Mindretallet har ifølge sin Sammensaetning naturlig tillige været henviset til nærmest at overveie dette Forhold for Hærafdelingernes Bedkommende; og Resultatet af dets Overveielser er da blevet, at det — ikke alene med Udvalgets Flertal maa erkjende, at den foreslaaede Bestemmelse ved sin Gjennemførelse i Praxis vil medføre adfælsfulle Ulemper, — men at det tillige, saaledes som det forbeholder sig ved de mundt-